

KAPITOLA 1

NAPÍJTE MĚHO

Oliveru Nocturnovi se na škole líbily některé věci. Jednou z nich byly okamžiky, kdy měl pan VanWick výklad z dějepisu a on pozorně naslouchal a nikdo kolem něj nemluvil ani se mu nepoškleboval. Další byla... no, v poslední době toho na něj bylo trochu hodně. Možná tou jedinou další dobrou věcí na škole byl fakt, že dnes byl její poslední den.

Ale všechna ta muka ještě neskončila.

Oliver seděl na jediné židli přede dveřmi do své třídy. Propustili je dříve, kolem druhé ráno, stejně jako všechny ostatní dny během tohoto strašného měsíce června. Do letního slunovratu chyběl týden a slunce bylo tak silné, že dokonce i podmračený den byl nebezpečně jasný. A protože Seattle byl tak daleko na severu, slunce vycházelo skoro každý den ve čtyři hodiny a zapadalo téměř až v deset večer. Teď už byly téměř čtyři ráno a do chodby proudilo z každých dveří

bledé světlo úsvitu. Oliverova židle stála v úzkém čtyřúhelníku stínu.

Dveře do třídy byly zavřené. Zevnitř se ozývalo slabé mumlání. Byli tam Oliverovi rodiče, kteří přišli na rodičovskou schůzku s panem VanWickem. Byl to konec Oliverova čtvrtého ročníku jeho osmé penty školy. Penta byla dlouhá pět lidských let. Protože upíři zestárlí zhruba o rok oproti lidským pěti, znamenalo to, že se blíží ke konci sedmé třídy. Měl ještě jeden rok a pak postoupí do své deváté penty, která byla jako osmá třída.

V deváté pentě bylo ve hře všechno, protože v okamžiku, kdy upír dostal svého démona, hned přecházel na střední školu. Pokud démon přišel brzy, mohli jste strávit v deváté pentě jen jeden rok, nebo jste mohli skončit jako Zlocius, který tam strávil osm let, až zbyl jako jediný ze své třídy.

Střední škola byla zemí zaslíbenou: žádný předepsaný oděv, žádné knihy, žádné domácí úkoly, jen postávání a debatování o světě a studium vyspělých sil, jichž mohl dosáhnout jedině upír s démonem, jako vtělování do zvířat a mizení, kdy se upír mohl pohybovat jako vánek. Dávaly se tam celé přednášky věnované tomu, jak způsobit chaos, dohnat lidi k šílenství, korrumpovat vlády, páchat loupeže a podvody, a tak dále a tak dále.

Ale k tomu všemu vedla pro Olivera ještě dlouhá cesta. Mezi dneškem a touto budoucností byl ještě přinejmenším jeden rok nažehlených košil a kravat, učebnic a domácích úkolů. Navíc si Oliver nebyl jistý, zda střední škola je něco, co v jeho budoucnosti vůbec je. Na rozdíl od jakéhokoliv jiného upírského dítěte on už věděl, kdo bude jeho démon: Illisius.

Oliver to věděl proto, že byl prvním ve své třídě, kdo měl sen o démonovi, jímž se dává najevo, že démon každého upíra je už na cestě. V tomto prvním snu Illisius Oliverovi řekl, že je předurčen k tomu, aby otevřel bránu Nexie. Nexia byla ústředním světem celého vesmíru. Otevření brány by vysvobodilo všechny upíry ze Země a umožnilo by jim cestovat po vyšších světech jako duchové. Už žádné sluneční světlo nebo kůly nebo protivné kožní plísňe nebo dokonce střední škola, z nichž by si museli dělat starosti.

Takže jaký smysl mělo vést si dobře ve škole nebo tam vůbec chodit? Jaký mělo smysl útrpně přečkávat tyto příšerné porady rodičů s učiteli, jestliže jeho osudem bylo s tím vším skoncovat? V Oliverovi to vzbudilo touhu prostě vstát a hned teď odejít –

„Oliver.“ Dveře za ním se otevřely a z nich vyhlédl pan VanWick. Oliverovi se nervozitou sevřel žaludek, když vstal a vešel do třídy.

Velké černé závěsy na oknech byly staženy na ochranu před neúnavným světlem časného rána. Pan VanWick se vrátil na druhý konec místnosti. Jeho stůl byl za složenou zástěnou, aby tam byla zvláště tma. Oliverovi rodiče, Phlox a Sebastian, seděli před katedrou a mezi nimi stála volná židle. Oliver se k ní dolouдал. Sledoval, jak k němu oba jeho rodiče vzhledli, pak odvrátili pohled a téměř při tom nezměnili výraz. Nevypadali spokojeně. Jenomže kdy to bylo naposledy, co s Oliverem spokojeně *vypadali*?

„Tví rodiče a já jsme probírali,“ začal pan VanWick, když se Oliver zhroutil na prázdnou židli, „tvůj školní rok. Vysvětlil jsem jim, že navzdory tomu, jak tvé studium utrpělo zjevnými *rozptylenými* jak ve škole, tak mimo ni, jsi dosáhl uspokojivých známek. Měl jsi úspěch v dějepise, což jsem sledoval s radostí. Ale přesto mi slečna Estreyllová oznámila, že jsi jen zřídka odevzdával úkoly z multivševové matematiky a jen tak tak jsi prošel.“

Oliver pokrčil rameny. Dějepis měl velmi rád, doopravdy. Soudil, že vědomí sil a manipulace jimi, což bylo podobné jako hodiny tělocviku, byly rovněž v pořádku, samozřejmě až na ty uniformy. Dimenzionální matematika byla prostě nudná. A on ji nechápal. Vždycky ztratil souvislost.

„Olivere,“ ozvala se Phlox, „máš k tomu ty sám co říct?“

„Ne,“ zamumlal Oliver.

Oliver zaslechl, jak si Sebastian poposedl na židli, a připravoval se na to, co otec asi řekne, ale ten zůstal zticha.

„Rovněž jsem sdělil tvým rodičům svůj pocit,“ pokračoval pan VanWick, „že navzdory *událostem* kolem svátku svatého Valentýna a tvým sociálním problémům se spolužáky jsi byl ve své pentě žákem s uspokojivým prospěchem, i když je zde prostor ke zlepšení.“ Pan VanWick na něj vrhl pohled, který mohl být laskavý, až na to, že se pod jeho huňatým obočím dal jen těžko rozpoznat výraz jeho očí.

„Dobře,“ řekl Oliver. On neměl uspokojivý pocit od svátku svatého Valentýna, kdy skupina známá jako Bratrstvo padlých využila jeho lidskou kamarádku Emalii k tomu, aby se ho pokusila zabít slunečním světlem. Jejich předák, Braiden Lang, řekl, že Oliverovi nelze dovolit, aby Bránu otevřel, ale neprozradil, proč. Oliver to stále ještě nechápal: proč by se lidé vůbec měli zajímat o Bránu? Jen tak tak chápali své krátké životy, natož pak širší vesmír. Většina z nich si ani neuvědomovala, že mezi nimi žijí upíři. A pokud jde o ty, kdo to věděli jako Bratrstvo, no, tak proč by jim

mělo vadit, kdyby se Brána otevřela? Vždyť to by přimělo všechny upíry k odchodu.

Záchrana Emalie před Bratrstvem ukončila krátké období, kdy si Oliverovi upíří spolužáci mysleli, že je zajímavý a super. Teď ho považují za největšího cvoka ve třídě, protože se kamarádí raději s člověkem než se svými vlastními. Nikomu nevadilo, že se Oliver stýkal i se zombie, Emaliiným bratrancem Deanem, protože všichni upíří včetně jeho rodičů si mysleli, že Oliver Deana zabil a vzkřísil ho jako sluhu. Jedině Oliver, Emalie a Dean znali pravdu: Deana zabil a vzkřísil někdo jiný, někdo, jeho totožnost zůstávala záhadou.

„Takže... letní prázdniny by měly pomoci,“ ozval se znovu pan VanWick, „a my se budeme těšit na příští rok.“ Přesunul přes katedru velký balík papírů.

„Co je to?“ zeptal se Oliver.

Phlox natáhla ruku a papíry si vzala. „Tohle jsou tvoje domácí úkoly z matematiky na léto. Mysleli jsme si, že je dobrý nápad tě zaměstnat.“

„Přeji snesitelné léto,“ dodal pan VanWick, posunul se na židli dozadu a napil se ze svého ušmudlaného poháru.

Nocturnovi kráčeli tiše prázdnou chodbou a uskakovali sem tam, aby se vyhnuli čtyřúhelníkům slunečního světla snášejícím se na chodbu. Sestoupili po

schodech do chodby o patro níž, pak došli do kotelny v suterénu, odkud z rohu plného pavučin vedly malé rezavé dveře do stok.

Protože šli domů mlčky, necítil Oliver vůbec žádné vzrušení nad tím, že dva měsíce nebude muset chodit do školy. Částečně to souviselo s dlouhými okamžiky ticha ze strany rodičů, jako tomu bylo právě teď. Od svátku svatého Valentýna byl pobyt v jejich přítomnosti provázen jaksí napjatými pocity. Na jednu stranu rodiče věděli o Emalii. *Přenesíš se přes to... přes ni*, řekla Phlox. Ale Oliver nic takového neudělal. On a Dean se s Emalií scházeli celé jaro. Oliver to prostě jenom musel držet v tajnosti, i když – co on věděl, třeba jeho rodiče věděli, že se s ní stále schází. Mívali ve zvyku vědět o všem a jemu o tom neříct.

Na druhé straně si jeho rodiče musejí uvědomit, že důvod, proč má Oliver problémy se školou a schází se s člověkem, zavinili do jisté míry oni. On přece nežádal, aby byl zplozen, což znamená, že byl proměněn v upíra z lidského dítěte. Zplodit dítě bylo považováno za nemožné. Všechny ostatní upírské děti byly vytvořeny z DNA svých rodičů a vypěstovány v laboratoři. A on se neprosil, aby byl stvořen ke splnění proroctví o otevření brány Nexie, což byl fakt, jenž vedl lidi z Bratrstva ke snaze ho zabít. Takže svým způsobem

vzato, nebylo snad všechno, co na něm bylo podivné, ve skutečnosti vina jeho rodičů? Oliver měl pocit, že oni to musí vědět, a to bylo součástí příčiny toho dlouhého mlčení, a součástí toho, proč mu sice řekli, aby se přes Emalii přenesl, ale zjevně na něj zase tak bděle nedohlíželi.

Nocturnovi dorazili do stoky pod jejich ulicí, měli masivní dřevěné dveře zasazené po stranách kamenných stěn. Byly zde jedny dveře pro každý podzemní upíří dům na Soumračné ulici. Jejich dům měl číslo šestnáct. Vešli a vystoupali točitém kamenném schodišti ozářeném nástěnnými svícny s jantarovým magmatickým světlem, a vešli do kuchyně. Právě si stačili pověsit do skříně kabáty, když se do místnosti z obýváku přiřítíl Oliverův starší bratr Zlocius.

„Propadnul?“ rýpnul si Zlocius s úšklebkem.

„No tak, Charlesi,“ napomenula ho Phlox, ale v hlavě neměla nic z rozčarování, které jí v něm předtím obvykle znělo, když Zlocius Olivera šikanoval. Naopak, když přecházela kuchyni a zapínala plazmovou obrazovku nad výlevkou, téměř se zdálo, že se uvolnila.

„Nazdar, synu,“ řekl Sebastian a pokývl ke Zlociusovi. „Oliverova třídní schůzka byla v pořádku.“ Zamířil se dolů převléct.

„Pche.“ Zlocius otevřel ledničku a vzal si Coca-Co-

lu. Otevřel si sklenici se sladkostmi na lince a vzal si odtud kus kandované tasemnice. Paže mu prudce vystřelila, a jasně červená stuha se rozletěla k Oliverovi. „Bacha, brácho!“

Oliverovi se jen tak tak podařilo zvednout ruce, aby tasemnici odmrštil. Zamračil se. „Dej si oddech, pitomče!“

Zlocius se pouze zasmál. „Úú, pozor.“ Prudce se otočil a vymrštil druhou paži, jako by házel plechovku s colou –

„Eh!“ otrásl se Oliver.

„Hehe! Dostal jsem tě. Moulo.“ Zlocius otevřel plechovku a začal z ní usrkávat.

Oliver sledoval, jak Phlox opět nic neřekla. Dříve by to bylo tak, že by Zlociusovi vyčinila za to, jak se chová ke svému bratrovi, ale Zlocius byl teď oblíbený syn. Byl nevyrovnaný a náladový? Jistě, ale Zlocius byl také opravdový upír, který po boku svého otce bojoval proti Bratrstvu.

„Za kolik nocí odjždíme, mami?“ zeptal se Zlocius.

Phlox zvedla oči od odklizení dlouhých řeznických nožů. „Už za tři, broučku. Já vím, že dokážeš čekat o trochu déle.“

„Ani ne,“ zamračil se Zlocius. „Já odtud *musím* vypadnout.“